

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 168/2021-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného JUDr. Ľudovítom Štanglovičom, advokátom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, proti uzneseniu Okresného súdu Nové Zámky č. k. 15 Er 710/2012 z 22. júla 2019 a uzneseniu Krajského súdu v Nitre č. k. 6 CoE 79/2019 z 30. októbra 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 31. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), svojho práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami všeobecných súdov označenými v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje napadnuté uznesenia zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na okresnom súde prebieha exekučné konanie vo veci sťažovateľa v postavení oprávneného proti povinnému spoločnosti [REDAKOVANÉ] (ďalej len „povinný“), o vymoženie sumy 265 500 eur na podklade exekučných titulov – notárskych zápisníc. Na základe návrhu povinného na odklad exekúcie okresný súd uznesením č. k. 15 Er 710/2012 z 22. júla 2019 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) odklad exekúcie povolil do právoplatného skončenia konania o určenie neplatnosti právnych úkonov vedeného na Okresnom súde Galanta pod sp. zn. 15 C 357/2013. Proti uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) uznesením

č. k. 6 CoE 79/2019 z 30. októbra 2020 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

II.

Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ je presvedčený, že pri rozhodovaní všeobecných súdov o návrhu na odklad exekúcie boli porušené ním označené práva.

4. K porušeniu práva na spravodlivý proces uznesením krajského súdu došlo podľa sťažovateľa tým, že

- a) pred rozhodnutím o návrhu povinného na odklad exekúcie nebol sťažovateľovi doručený tento návrh,
- b) odôvodnenie oboch napadnutých rozhodnutí nie je riadne a náležité,
- c) okresný súd a krajský súd pri rozhodovaní o návrhu na odklad exekúcie vykonávali dôkazy bez nariadenia pojednávania.

5. V súvislosti s povinnosťou okresného súdu doručiť sťažovateľovi pred rozhodnutím návrh povinného na odklad exekúcie sťažovateľ poukázal na § 9a ods. 1 a 3 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“), v zmysle ktorého sa taký návrh považuje za žalobu podľa Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), a preto bol okresný súd povinný aplikovať § 167 ods. 1 a 2 CSP, z ktorých mu vyplývala povinnosť doručiť sťažovateľovi ako oprávnenému návrh povinného, aby sa k nemu mohol vyjadriť. Nečinnosťou okresného súdu došlo k neakceptovateľnému opomenutiu sťažovateľa, a tým aj k flagrantnému porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

6. Požiadavka doručovania procesných úkonov účastníkov konania vyplýva aj z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), napr. v prípade Hudáková proti Slovenskej republike – rozhodnutie z 27. apríla 2010, Nideröst-Huber proti Švajčiarsku – rozhodnutie z 18. februára 1997, v prípade Trančíková proti Slovenskej republike z 13. januára 2015, ako aj z judikatúry ústavného súdu (I. ÚS 335/2006, II. ÚS 352/2013).

7. Krajský súd v odvolacom konaní uvedené pochybenie okresného súdu nenapravil a porušenie zákona okresným súdom spočívajúce v nedoručení návrhu na odklad exekúcie schválil s konštatovaním, že tento návrh neobsahoval skutkový, prípadne právny rozbor veci a neboli v ňom uvedené žiadne nové skutočnosti. Krajský súd tak rozhodol v rozpore s § 9a ods. 3 Exekučného poriadku a § 167 CSP, ktoré zaručujú právo na spravodlivé súdne konanie, najmä kontradiktórnosť konania. Ani možnosť podania odvolania proti uzneseniu okresného súdu podľa sťažovateľa nemôže zhojiť porušenie práva sťažovateľa na spravodlivý proces, keďže sťažovateľovi bola odňatá možnosť pôsobiť na samotné rozhodovanie o návrhu na odklad exekúcie pred vydaním rozhodnutia okresného súdu. Sťažovateľ nebol oboznámený s návrhom ani v lehote na podanie odvolania, a teda nemohol argumentovať proti dôvodom v ňom uvedeným.

8. Krajský súd mohol pochybenie okresného súdu napraviť len zrušením uznesenia okresného súdu a následným umožnením sťažovateľovi vyjadriť sa k návrhu na odklad exekúcie.

9. Sťažovateľ nemal pri rozhodovaní o návrhu na odklad exekúcie rovnakú možnosť ako povinný vplývať na rozhodnutie okresného súdu, ktorý prihliadol len na tvrdenia povinného a jeho prezentáciu skutočností.

10. Sťažovateľ ďalej namietal, že uznesenie okresného súdu nie je vo výroku riadne odôvodnené, v jeho odôvodnení sa poukazuje len na § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, pričom okresný súd vôbec nevysvetlil, z ktorého taxatívne vymedzeného dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. a) až m) Exekučného poriadku očakáva, že exekúcia bude zastavená. Totožne postupoval krajský súd.

11. Sťažovateľ tiež poukázal na to, že exekučné súdy sa nevyjadрили k otázke proporcionality medzi odkladom exekúcie a sledovaným legitímnym cieľom sťažovateľa ako oprávneného. Odôvodnenie oboch napadnutých rozhodnutí neobsahuje vyhodnotenie nepriaznivých rizík pre sťažovateľa povolením odkladu exekúcie ani to, prečo bolo vyhovené návrhu na odklad exekúcie, pokiaľ účelom exekučného konania je ochrana oprávneného a povolenie odkladu exekúcie predstavuje jeho znevýhodnenie. Sťažovateľovi nie je z napadnutých rozhodnutí zrejmé, prečo súdy uprednostnili ochranu povinného pred vymožením práva sťažovateľa, čím došlo predovšetkým k porušeniu základného práva sťažovateľa vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

12. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysvetlil vplyv konania vedeného Okresným súdom Galanta pod sp. zn. 15 C 357/2013 na notárske zápisnice ako exekučné tituly, ale iba mechanicky prevzal časti odôvodnenia uznesenia Krajského súdu v Trnave č. k. 23 Co 274/2017 z 30. júla 2018, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Galanta č. k. 15 C 357/2013 z 24. januára 2017 a vec mu bola vrátená na ďalšie konanie. Krajský súd v Trnave v predmetnom rozhodnutí podľa sťažovateľa nebol oprávnený konštatovať, či notárske zápisnice sú alebo nie sú platné, pretože jeho výrok bol len zrušujúci. Okresný súd si však svojvoľne vytvoril záver o neplatnosti exekučných titulov, čo je však podľa sťažovateľa neprípustné.

13. Ďalšia námietka sťažovateľa spočíva v tvrdení, že okresný súd a krajský súd vykonávali dôkazy bez nariadenia pojednávania, čím porušili základné práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Okresný súd vo svojom rozhodnutí pritom konštatoval, že sa oboznámil s prílohami návrhu na odloženie exekúcie a vykonal zisťovanie na Okresnom súde Galanta, taktiež krajský súd vykonal dopyt na Okresnom súde Galanta. Uvedeným postupom oba všeobecné súdy porušili § 188 ods. 1 a 2 CSP.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

14. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), porušenie práva na prerokovanie veci v prítomnosti, ako aj práva vyjadriť sa k vykonávaným dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy), ako aj vlastníckeho práva sťažovateľa (čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 1 dodatkového protokolu) uznesením okresného súdu a uznesením krajského súdu, ktorými bol povolený odklad exekúcie, v ktorej sťažovateľ vystupuje v postavení oprávneného.

III.1. K namietanému porušeniu práv uznesením okresného súdu:

15. Pokiaľ ide o namietané porušenie označených práv sťažovateľa uznesením okresného súdu, ústavný súd uvádza, že jeho preskúmaniu bráni princíp subsidiarity zakotvený v čl. 127 ods. 1 ústavy, obsahom ktorého je pravidlo, že sťažovateľ má právo domáhať sa ochrany základného práva pred ústavným súdom iba v prípade, ak mu túto ochranu nemôže poskytnúť iný súd. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany toho základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jemu dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonom upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 6/04, IV. ÚS 179/05, IV. ÚS 243/05, II. ÚS 90/06, III. ÚS 42/07).

16. Proti uzneseniu okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, ktoré sťažovateľ využil, a jeho námietky preskúmal krajský súd ako súd odvolací, keď po meritórnom prieskume uplatnených odvolacích dôvodov uznesenie okresného súdu potvrdil.

17. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu odmietol pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces, práva vyjadriť sa k všetkým vykonávaným dôkazom a práva na prerokovanie veci v prítomnosti uznesením krajského súdu:

18. Sťažovateľ tvrdí, že boli porušené jeho základné práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože krajský súd nechránil tieto práva podľa zákonného predpisu pri uplatňovaní jeho práva na uspokojenie pohľadávky v rámci núteného výkonu rozhodnutia – exekúcie, a to rozhodnutím o povolení odkladu exekúcie (neodôvodnené rozhodnutie bez nariadenia pojednávania a vypočutia sťažovateľa, bez zváženia proporcionality záujmov strán, bez doručenia návrhu na odklad exekúcie sťažovateľovi).

19. Proti uzneseniu krajského súdu podal sťažovateľ ústavnú sťažnosť, ktorú odôvodnil obdobne ako odvolanie podané proti uzneseniu okresného súdu.

20. Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02) súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a preto pri postupe všeobecných súdov treba dbať na to, aby zabezpečili taký prístup k súdnej ochrane v exekučnom konaní, ktorý nie je diskriminačný bez primeraných a objektívne zdôvodniteľných okolností, ktoré vyplývajú priamo zo zákona.

21. Základným účelom odkladu exekúcie v exekučnom konaní podľa § 56 Exekučného poriadku je ochrana toho, kto o jeho vydanie žiada, pričom však musia byť rešpektované aj základné práva toho, proti komu takéto rozhodnutie smeruje. Keďže podstatným spôsobom zasahuje do subjektívnych práv a povinností účastníkov exekučného konania, rozhodovanie o tejto veci je zverené do právomoci súdov.

22. Podľa názoru ústavného súdu aj na vydanie rozhodnutia o odklade exekúcie súdom sú primerane kladené požiadavky, ktoré vyplývajú z práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Znamená to, že takéto rozhodnutie musí mať zákonný podklad a nemôže byť prejavom svojvôle.

23. Podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku aj bez návrhu môže súd povoliť odklad exekúcie, ak možno očakávať, že exekúcia bude zastavená jedným zo spôsobov uvedených v § 57 citovaného zákona. Zákon bližšie nerozvádza slovné spojenie „ak možno očakávať“, že na základe zákonom vymedzených skutočností dôjde k zastaveniu exekúcie. Vo všeobecnosti by malo byť aspoň osvedčené pred povolením odkladu podľa § 56 ods. 2 Exekučného poriadku, že sa začalo konanie alebo iný právny postup, ktorých výsledkom môže byť právna skutočnosť vyvolávajúca zastavenie exekúcie.

24. V okolnostiach prípadu exekučné súdy rozhodli o odklade exekúcie bez pojednávania po pozitívnom overení povinným tvrdenej skutočnosti, že sa v inom civilnom súdnom konaní domáha určenia neplatnosti exekučných titulov, na základe ktorých je exekúcia vedená, pričom predmetné konanie po odvolacom konaní opäť prebieha na súde prvej inštancie. Nešlo teda o preukazovanie skutkových okolností, ktoré by bolo potrebné zisťovať procesným dokazovaním. Okrem toho okolnosť podania uvedenej určovacej žaloby povinným je sťažovateľovi známa, keďže v danom civilnom súdnom konaní vystupuje v procesnom postavení žalovaného.

25. Neobstojí teda námietka sťažovateľa, že krajský súd (ako aj okresný súd) porušil jeho základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy tým, že v napadnutom konaní nenariadil pojednávanie, na ktorom by bolo sťažovateľovi umožnené vyjadriť sa k všetkým skutočnostiam. Ústavný súd poznamenáva, že vo vykonávacom štádiu konania všeobecný súd nevykonáva dokazovanie, keďže je postačujúce, ak sú rozhodujúce skutočnosti dostatočne osvedčené okolnosťami vyplývajúcimi zo spisu, najmä z predložených listín. Vzhľadom na uvedené sa v tejto fáze súdneho konania pojednávanie za prítomnosti účastníkov spravidla nenariaďuje, to platí najmä v prípade, ak povinný neuviedol vo svojich námietkach/návrhoch také skutkové tvrdenia, ktoré je potrebné na pojednávaní overiť. Z uvedeného vyplýva, že pojednávanie sa bude v exekučnom konaní uskutočňovať len výnimočne, ak bude potrebné vykonať dokazovanie. K nenariadeniu pojednávania v odvolacom konaní ústavný súd uvádza, že na nariadenie pojednávania nebol daný zákonný dôvod podľa § 385 ods. 1 CSP, ak sa krajský súd v plnom rozsahu stotožnil so skutkovým stavom veci zisteným okresným súdom a svoje rozhodnutie nezaložil na skutočnostiach, ktoré by vyplynuli z nevykonaných dôkazov alebo na zistenie ktorých bolo potrebné dokazovanie zopakovať alebo vykonané dôkazy odlišne hodnotiť, preto nemožno uvažovať o porušení tohto čiastkového práva zahrnutého v označenej ústavnej norme. Pokiaľ sťažovateľ poukazuje na závery uvedené v náleze ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 60/04, ústavný súd konštatuje, že v predmetnom rozhodnutí posudzoval postup a rozhodnutie exekučného súdu za odlišných skutkových okolností (išlo o podanie mimoriadneho opravného prostriedku ako dôvodu odkladu exekúcie), než aké vyplývajú z aktuálnej ústavnej sťažnosti, zdôrazňujúc najmä okolnosť, že tam napadnuté rozhodnutie bolo vydané ako jednoinštančné (bez možnosti vznesenia argumentácie v odvolacom konaní).

26. Ak sťažovateľ namietal, že mu nebol doručený návrh povinného na odklad exekúcie, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom, a tým boli flagrantne porušené jeho základné práva, ústavný súd dodáva, že sťažovateľ neuviedol v ústavnej sťažnosti ani jednu konkrétnu námietku, ktorú by uplatnil v konaní pred okresným súdom ešte pred rozhodnutím o odklade exekúcie, ktorú potom nemohol uplatniť v odvolacom konaní a ktorá by bola spôsobilá prívodiť negatívne rozhodnutie o odklade exekúcie. Navyše, namietané porušenie princípu kontradiktórnosti v konaní pred okresným súdom bolo podľa názoru ústavného súdu zhojené možnosťou vyjadriť sa k napadnutému uzneseniu okresného súdu v rámci odvolacieho konania, čo sťažovateľ v plnej miere využil.

27. V súvislosti s poukazom sťažovateľa na judikatúru ESLP, napr. rozhodnutie vo veci Trančíková proti Slovenskej republike (rozhodnutie ESLP z 13. 1. 2015, sťažnosť č. 17127/12), ústavný súd dodáva, že zo spomínaného rozhodnutia ESLP nevyplýva, že by ESLP v záujme rešpektovania kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní požadoval doručenie podania účastníka konania protistrane na vyjadrenie za každých okolností. Pre doručenie podania na vyjadrenie protistrane sa požaduje, aby dané podanie otváralo priestor pre ďalšiu diskusiu, resp. iný osobitný dôvod. Rovnako z rozhodnutí ESLP z 15. januára 2013 vo veci Hanzl a Špadrna proti Českej republike, z 29. marca 2011 vo veci Matošek proti Českej republike alebo z 29. marca 2011 vo veci Čavajda proti Českej republike, pri ktorých ESLP využil právomoc podľa čl. 35 ods. 3 písm. b) dohovoru v znení protokolu č. 14 k dohovoru vyhlásiť za neprijateľnú každú individuálnu sťažnosť, pokiaľ sa domnieva, že sťažovateľ neutrpel podstatnú ujmu, možno vyvodiť, že (aj) pre porušenie zásady kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní v prípade nedoručenia vyjadrenia účastníka konania protistrane na vyjadrenie sa požaduje, aby takýmto postupom došlo k spôsobeniu podstatnej ujmy na právach sťažovateľa (I. ÚS 457/2016). Uvedené názory podporuje aj najnovšia judikatúra ESLP, konkrétne rozhodnutie vo veci Ján Sarkocy proti Slovenskej republike z 15. októbra 2020, ktorým zamietol sťažnosť menovaného pre porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu nedoručenia vyjadrenia protistrany v dovolacom konaní, poukazujúc na skutočnosť, že predmetné vyjadrenie neobsahovalo žiadne nové skutkové ani právne tvrdenia.

28. Námietku sťažovateľa o tom, že mu z odôvodnenia uznesenia krajského súdu nie je zrejmé, z ktorého dôvodu podľa § 57 ods. 1 písm. a) až m) Exekučného poriadku očakáva zastavenie exekúcie, a preto bol povolený odklad exekúcie, považuje ústavný súd za nedôvodnú a účelovú, pretože z odôvodnenia oboch konajúcich exekučných súdov je zrejmé, že k povoleniu odkladu došlo pre dôvodné pochybnosti o tom, či sťažovateľ v exekučnom konaní disponuje materiálne vykonateľnými exekučnými titulmi, ktoré môžu byť v súdnom konaní o určenie neplatnosti notárskych zápisníc (exekučných titulov) vedenom pred Okresným súdom Galanta vyhlásené za neplatné, čo predstavuje dôvod podľa § 57 ods. 1 písm. b) Exekučného poriadku, i keď tento dôvod nebol v napadnutom rozhodnutí krajského súdu označený konkrétnym písmenom.

29. Z pohľadu ústavného súdu krajský súd rozhodol o odklade exekúcie z hľadiska podmienok, za ktorých možno odklad exekúcie nariadiť, ako i z hľadiska účinkov spojených s odkladom vykonania exekúcie. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na tú skutočnosť, že exekučné konanie síce chráni predovšetkým záujmy oprávneného, pretože v jeho prospech bola exekúcia nariadená a oprávnený má právo žiadať, aby v nej bolo pokračované a aby sa uspokojenie

jeho nároku neodďaľovalo, avšak nesmie zároveň ani zanedbávať záujmy povinného a jeho ochranu pred neoprávneným postihnutím majetku, pokiaľ povinný dostatočne preukazným spôsobom spochybnil samotný materiálny predpoklad vedenia exekúcie, teda exekučný titul.

30. Krajský súd podľa názoru ústavného súdu primerane rozumným a v okolnostiach veci postačujúcim spôsobom reflektoval na sťažovateľom vznesené tvrdenia, na prerokovaný prípad aplikoval relevantné hmotnoprávne a procesnoprávne ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov a svoje rozhodnutie ústavne udržateľným spôsobom odôvodnil. Závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, tak nemožno označiť za svojvoľné (arbitrárne). Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nestačí na prijatie záveru o zjavnej arbitrárnosti napadnutého uznesenia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom.

31. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03).

32. V tejto súvislosti ústavný súd opätovne pripomína, že nie je ďalšou inštanciou všeobecného súdnictva oprávnenou zasahovať do výsledkov súdneho konania, pokiaľ sú tieto svojimi účinkami zlučiteľné s obsahom základného práva na súdnu ochranu, resp. práva na spravodlivé súdne konanie. Z ústavnoprávneho hľadiska teda niet žiadneho dôvodu na spochybňovanie záverov napadnutého rozhodnutia.

33. Na základe uvedeného ústavný súd časť ústavnej sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru namietaným rozhodnutím, odmietol pri predbežnom prerokovaní z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

III.3. K namietanému porušeniu vlastníckeho práva:

34. K namietanému porušeniu práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a podľa čl. 1 dodatkového protokolu je potrebné uviesť, že sťažovateľ namietal porušenie tohto práva v nadväznosti na namietané porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najmä z dôvodu, že konajúce súdy nedostatočne vyhodnotili nepriaznivé dôsledky povolenia odkladu exekúcie pre sťažovateľa ako oprávneného. Keďže ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade nedošlo k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani k porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru z uvedeného dôvodu, je zjavné, že nemohlo dôjsť ani k porušeniu tohto označeného práva. Ústavný súd

preto aj v tejto časti ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. marca 2021

Libor DUEA
predseda senátu